

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

13 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 noiembrie 2015, declarat de avocatul Veaceslav Scripnic în numele inculpatului

Șupenco Andrei Boris, născut la 16 decembrie 1990, originar și domiciliat r-nul Edineț, or. Cupcini, str. Tineretului 19.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.02. – 28.05.2015;

Instanța de apel: 22.06.– 18.11.2015;

Instanța de recurs: 03.02. – 13.04.2016.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț din 28 mai 2015, Andrei Șupenco a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani;

- în baza art. 266 Cod penal, la 2 ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a fost stabilită pedeapsa definitivă 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate A. Belei, cu privire la încasarea prejudiciului material, a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate A. Belei, cu privire la încasarea prejudiciului moral, a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea din contul inculpatului Andrei Șupenco în beneficiul succesorului părții vătămate suma de 25000 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt, că Andrei Șupenco la 13 decembrie 2014, aproximativ la ora 21³⁰, conducînd automobilul model „VAZ 2107”, n/î C EF 739, pe drum de țară în apropierea or. Cupcini, r-nul Edineț, ignorînd prevederile pct. 45 alin. (1) lit. a), b), alin. (2) ale Regulamentului circulației rutiere, a tamponat pietonul Ion Belei, căruia conform raportului de

expertiză medico-legală i-au fost cauzate vătămări corporale grave, care au dus la decesul acestuia.

Tot el, Andrei Șupenco, continuându-și activitatea criminală, imediat după comiterea accidentului rutier, fiind conducătorul automobilului model „VAZ 2107”, n/î C EF 739, a părăsit locul accidentului rutier.

3. Avocatul Veaceslav Scripnic, în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivare apărarea a invocat, că la judecarea cauzei nu s-a ținut cont de prevederile art. 101 Cod de procedură penală, instanța s-a expus asupra probelor cercetate fără ca să țină cont de faptul, că acestea nu coroborează între ele.

Astfel, declarațiile făcute de inculpatul A. Șupenco coincid în totalitate cu declarațiile martorilor Gh. Belei și M. Bocla, cu excepția momentului ce ține de consumul de alcool de către A. Șupenco.

Prin declarațiile date, inculpatul a recunoscut faptul, că a tamponat pietonul I. Belei în noaptea de 13 decembrie 2014, deplasându-se pe drumul din apropierea or. Cupcini, r-nul Edineț.

Prima instanță a trecut cu vederea, timpul comiterii accidentului rutier și anume reieșind din declarațiile martorilor – Gh. Belei, M. Bocla și O. Blidari, timpul revenirii inculpatului în bar a fost momentul când barul deja se închidea, în asemenea condiții a fost necesar de a constata timpul necesar pentru deplasarea de la locul săvârșirii infracțiunii până la bar, distanță care constituie aproximativ 1,5-2 km.

Apelantul a menționat și faptul, că instanța a apreciat critic declarațiile martorului O. Blidari, dar a pus la baza sentinței declarațiile martorilor Gh. Belei și M. Bocla, care și-au modificat declarațiile în repetate rînduri, iar ultimul chiar a menționat, că tamponarea nu a avut loc.

Apărarea a considerat, că un rol determinant îl are raportul de expertiză medico-legală nr. 266 din 16 decembrie 2014, potrivit căruia decesul lui I. Belei a survenit în rezultatul traumatismului închis a hemitoracelui drept, manifestat prin fractura claviculei drepte cu deplasarea fragmentelor, fractura coastelor 1,2,3,4,5,6 pe dreapta pe linia axilar-posterioară cu deplasarea fragmentelor, ruptura plămînelui drept însoțită cu hemoragie în cavitatea pleurală pe dreapta, mai mult, la examenul medico-legal al cadavrului I. Belei au fost depistate echimoză în jurul ochiului drept, excoriații la față și gamba dreaptă, hemoragii în țesuturile moi a hemitoracelui drept.

Vătămările corporale descrise mai sus au fost produse prin acțiunea traumatică a unui corp dur contondent, posibil la 13 decembrie 2014 în accident rutier și se califică ca grave, periculoase pentru viață, care sunt în legătură cauzală directă cu decesul victimei.

Ulterior, ca urmare a audierii în calitate de specialist, expertul medico-legal, S. Vrenea, a concretizat că lipsește legătura cauzală dintre echimoza din jurul ochiului și celelalte leziuni.

Instanța nu a dat apreciere faptului, că toate leziunile care au dus la decesul lui I. Belei, conform raportului de expertiză menționat sunt plasate pe partea dreaptă posterioară a cutiei toracice.

Din conținutul procesului-verbal de cercetare la fața locului, declarațiile inculpatului, martorilor, planșa ilustrativă rezultă clar, că automobilul condus de A. Șupenco s-a apropiat de I. Belei din partea stîngă, și cu toate că divergențele și neclaritățile existente pun la îndoială vinovăția lui A. Șupenco, prima instanță a considerat că sunt suficiente probele acumulate la dosar.

Prima instanță, nu s-a expus asupra conținutului procesului-verbal de cercetare la fața locului în care se indică clar, că în jurul victimei sunt multiple urme de transport, cu toate că apărarea a menționat acest moment.

Instanța a trecut cu vederea faptul, că A. Șupenco este de la vîrstă fragedă fără părinți, are grijă de bunica sa de o vîrstă înaintată și nu are antecedente penale.

În cadrul ședinței de judecată apărarea a solicitat admiterea apelului declarat însă ulterior, și-a modificat cerințele, indicînd că, de către prima instanță la stabilirea pedepsei nu au fost luate în considerație criteriile complementare care ar permite aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 noiembrie 2015, a fost respins ca nefondat apelul apărării, cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat, că prima instanță probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la condamnarea inculpatului A. Șupenco în baza art. art. 264 alin. (3) lit. b), 266 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani și cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip semiînchis.

În acest sens, instanța de apel a conchis, că vinovăția inculpatului A. Șupenco în baza art. art. 264 alin. (3) lit. b), 266 Cod penal, pe deplin s-a confirmat prin: declarațiile succesului părții vătămate A. Belei, martorilor Gh. Belei, M. Bocla, O. Blidari, Iu. Catan, N. Leontii, E. Gurău, specialistului medicului-legist S. Vremea; procesul-verbal de autosesizare din 14 decembrie 2014 (f.d. 4, vol. I); schița accidentului rutier (f.d. 6, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 14 decembrie 2014 (f.d. 7, vol. I); planșa ilustrativă (f.d. 10-11, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 14 decembrie 2014 (f.d. 15, vol. I); planșa ilustrativă (f.d. 16, vol. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 15 decembrie 2014 (f.d. 27, vol. I); planșa ilustrativă (f.d. 28-30, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 266 din 16 decembrie 2014 (f.d. 31-32, vol. I).

Instanța de apel, din cuprinsul cererii de apel a constatat, că apelantul inițial a criticat modalitatea de apreciere a probelor de către prima instanță, iar ulterior și-a modificat cerințele și a pledat pentru o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit inculpatului A. Șupenco pedeapsa închisorii, ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, și anume de faptul, că infracțiunile săvîrșite fac parte din categoriile celor grave și ușoare, inculpatul este fără

antecedente penale, la locul de trai se caracterizează negativ, parțial a recunoscut vinovăția, nu s-a căit sincer, a contribuit parțial la recuperarea prejudiciului material cauzat prin infracțiune, cu rea voință și-a schimbat declarațiile pe parcursul procesului penal.

Astfel, instanța de apel a considerat inoportună aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului, enunțând solidaritate cu soluția primei instanțe, sub aspectul, că pedeapsa închisorii va servi drept temei pentru reeducarea și corectarea inculpatului, va restabili echitatea socială, fiind astfel atins scopul pedepsei penale.

Cît privește personalitatea inculpatului, instanța de apel a reținut în sarcina ultimului caracteristica eliberată în privința acestuia la 23 decembrie 2014 de către primarul or. Cupcini, r-nul Edineț (f.d.46, vol. I), potrivit căreia A. Șupenco la locul de trai se caracterizează negativ, face abuz de băuturi alcoolice, a avut prezentări la poliție privind comportarea sa, fiind depistate încălcări a ordinii publice din partea acestuia, de mai multe ori au fost duse discuții profilactice cu acesta, cu vecinii și rudele este în relații ostile.

Astfel, instanța de apel a reținut anume această caracteristică și nu cea prezentată de către avocatul V. Scripnic în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, care are un conținut diametral opus și a apreciat-o critic din motiv, că a fost eliberată la 02 iulie 2015, iar la momentul eliberării, inculpatul mai bine de o lună se afla în stare de arest, nefiind în vizorul administrației publice locale, referințele în acest sens fiind irelevante.

Totodată, instanța de apel a conchis, că în cadrul judecării apelului, inculpatul A. Șupenco a declarat instanței că recunoaște vinovăția și se căiește sincer, însă instanța de apel a considerat, că invocarea căinței sincere este pur formală, ori, aceasta nu constituie o retrăire a faptelor săvârșite, ci o metodă de apărare și opinia instanței de apel, că căința sinceră este formală se desprinde și din faptul, că recunoscînd învinuirea adusă, inculpatul are unele rezerve, nerecunoscînd și neputînd explica din ce cauză martorii indică că el a servit băuturi alcoolice înainte de a urca la volan și de a comite accidentul rutier, precum și neagă faptul că în urma producerii acestuia a propus schimbarea poziției cadavrului în vederea ascunderii infracțiunii.

Reieșind din circumstanțele cauzei, instanța de apel a considerat legală și întemeiată soluția primei instanțe pe marginea acțiunii civile.

5. Avocatul Veaceslav Scripnic, în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care în privința inculpatului să fie aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

În acest context, apărarea a invocat că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, inclusiv a menționat, că instanța de apel la compartimentul individualizării pedepsei nu a ținut cont de faptul că inculpatul de la o vîrstă fragedă a crescut fără părinți și este unicul întreținător al bunicii sale care este de o vîrstă înaintată, a părăsit locul săvîrșirii infracțiunii deoarece a fost speriat.

Totodată, apărarea a invocat, că instanțele de fond nu au dat deplină apreciere declarațiilor medicului-legist S. Vremea, din care rezultă mecanismul producerii leziunilor corporale ce au dus la decesul părții vătămate, timpul aflării inculpatului la fața locului săvârșirii infracțiunii, circumstanțe care pun la îndoială învinuirea înaintată.

6. Asupra recursului ordinar declarat de apărare, procurorul a prezentat referință, solicitând inadmisibilitatea acestuia, deoarece argumentele invocate în recurs nu sunt motivate sub aspectul temeiurilor prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei, luând în considerație și argumentele expuse în referință, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În primul rând.

Din textul recursului declarat de apărare se constată că, în drept, acesta își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Analizând criticile formulate, prin prisma temeiurilor circumscrise cazurilor de casare prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs apreciază argumentele invocate de recurent ca fiind nefondate, având în vedere în acest sens următoarele considerente.

La caz, se constată că titularul cererii de recurs critică soluția instanței de apel, de altfel și cea a primei instanțe, sub aspectul aprecierii greșite a probelor.

Astfel, în probarea alegațiilor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului probe și circumstanțe (*nu a fost dată deplină apreciere declarațiilor medicului-legist S. Vremea, din care rezultă, că mecanismul producerii leziunilor corporale ce au dus la decesul părții vătămate, timpul aflării inculpatului la fața locului, circumstanțe care în viziunea apărării pun la îndoială învinuirea înaintată*), care în opinia lui nu au fost apreciate de instanța de apel la justa valoare sau au fost apreciate unilateral, creându-se astfel impresia că instanța este părtinitoare.

Însă, verificând materialele dosarului în raport cu criticile enunțate, Colegiul penal conchide că la judecarea apelului instanța a examinat prezenta cauză penală sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă privind

menținerea condamnării în privința inculpatului A. Șupenco în baza art. art. 264 alin. (3) lit. b), 266 Cod penal și pedepsei definitive aplicate acestuia în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, de 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani.

Or, în opinia instanței de recurs soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în cauză.

Prin urmare, cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse desfășurat în pct. 4. din prezenta decizie și a cărei redare repetată nu este necesară.

În același context, în vederea respingerii argumentelor invocate în recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, instanța de recurs nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Cît privește critica invocată de recurent precum că instanța de apel la judecarea apelului declarat nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în speță.

În al doilea rînd.

Cu toate că invocarea concomitentă a criticii părții în proces sub aspectul vinovăției și pedepsei este irațională, subsidiar, Colegiul penal se va expune și asupra segmentului rezultat din recursul apărării, sub aspectul pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală (*decizia instanței de apel poate fi supusă recursului, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*), prin care se solicită aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Astfel, Colegiul penal consideră, că temeiul pentru recurs semnalat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția de menținere a sentinței primei instanțe, care la compartimentul individualizării pedepsei, a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit infracțiunea, având deplină libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

De asemenea, se reține, că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală să fie luate în considerație după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei inculpatului, instanța de apel corect a statuat că prima instanță a ținut cont de faptul că infracțiunile săvârșite fac parte din categoriile celor grave și ușoare, inculpatul este fără antecedente penale, se caracterizează negativ la locul de trai, parțial a recunoscut vinovăția, nu s-a căit sincer (*recunoscînd învinuirea adusă, inculpatul are unele rezerve, nerecunoscînd și neputînd explica din ce cauză martorii indică că el a servit băuturi alcoolice înainte de a urca la volan și de ce a comis accidentul rutier, precum și neagă faptul că în urma producerii acestuia a propus schimbarea poziției cadavrului în vederea ascunderii infracțiunii*), a contribuit parțial la recuperarea prejudiciului material cauzat prin infracțiune, cu rea voință și-a schimbat declarațiile pe parcursul procesului penal, stabilindu-i pedeapsa închisorii.

Deci, instanța de apel corect a considerat inoportună aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului, enunțînd solidaritate cu soluția primei instanțe, sub aspectul, că pedeapsa închisorii va servi drept temei pentru reeducarea și corectarea inculpatului, va restabili echitatea socială, fiind astfel atins scopul pedepsei penale.

Cît privește personalitatea inculpatului, instanța de apel corect a reținut în sarcina ultimului caracteristica eliberată în privința acestuia la 23 decembrie 2014 de către primarul or. Cupcini, r-nul. Edineț (f.d. 46, vol. I), potrivit căreia A. Șupenco la locul de trai se caracterizează negativ, face abuz de băuturi alcoolice, a avut prezentări la poliție privind comportarea, au fost depistate încălcări a ordinii publice din partea acestuia, de mai multe ori au fost duse discuții profilactice cu inculpatul, cu vecinii și rudele este în relații ostile.

Distinct de considerentele enunțate, instanța de recurs enunță, că instanța de apel corect a reținut anume caracteristica vizată supra și nu cea prezentată de către avocatul V. Scripnic în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, care are un conținut diametral opus și a apreciat-o critic din motiv, că a fost eliberată la 02 iulie 2015, iar la momentul eliberării acesteia, inculpatul mai bine de o lună se afla în stare de arest, nefiind în vizorul administrației publice locale.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în cauza deferită judecătii, nu au fost admise careva erori de drept, atât de către prima instanță, cât și de cea de apel, iar alegațiile recurentului în acest aspect sunt vădit nefondate, neavând nici un suport probator.

Pe cale de consecință, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată.

În virtutea considerentelor expuse constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub aceste aspecte de către titularul cererii de recurs.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocatul Veaceslav Scripnic în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 noiembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe *Șupenco Andrei Boris*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 mai 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev